

การประมงจับปลาทูน่าทะเลเล็กด้วยเบ็ดมือของเรือ เมืองGeneral Santos, Philippines

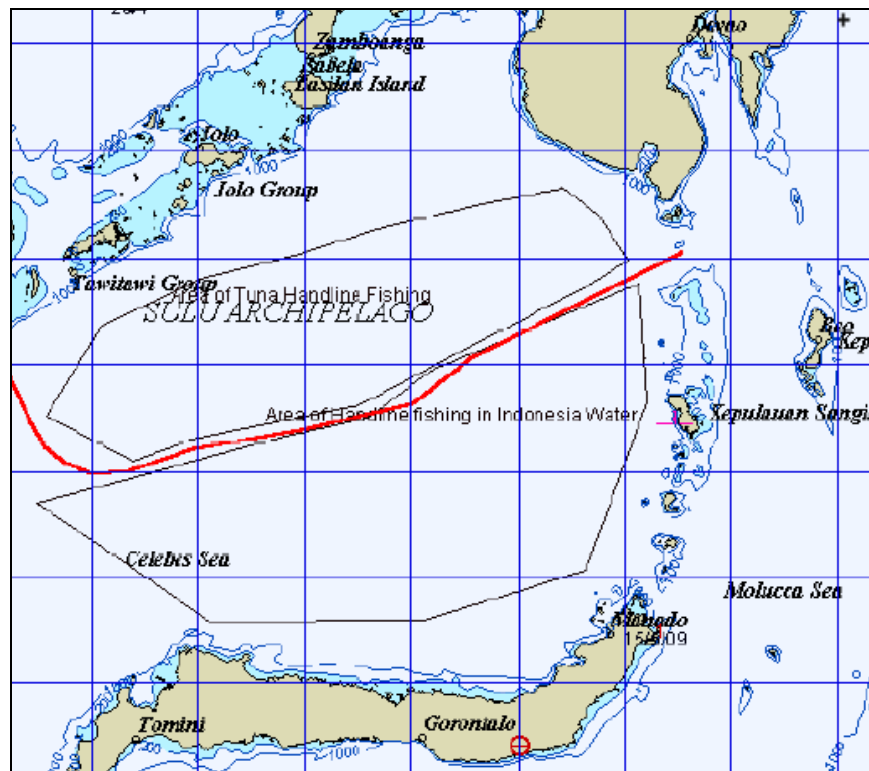
คำนำ

เนื่องจากเมือง เจอเนอร์ล ซานโตส ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของเกาะมินดาเนา ประเทศฟิลิปปินส์เป็นแหล่งเรือที่ทำการประมงจับปลาทูน่าด้วยการตกปลาน้ำลึกด้วยมือจำนวนมาก จากรายงานทางสถิติของสำนักงานประมงที่เมืองเจอเนอร์ล ซานโตส ปรากฏว่ามีเรือจับปลาทูน่าด้วยการใช้เบ็ดตกด้วยมือถึง3000 ลำ โดยเรือแต่ละลำจะมีเรือเล็กระหว่าง 10-15 ลำ ในแต่ละวัน จะมีการนำปลาทูน่าขึ้นจากเรือเพื่อทำการประมงที่แพปลาที่ทันสมัยที่สุดเพียงแห่งเดียว(Fishport complex) จำนวนถึง 250 ตันต่อวันและที่แพปลานี้มีโรงงานทำน้ำแข็งได้วันละ 60 ตัน ซึ่งปลาทูน่าดังกล่าวเป็นปลาที่จับได้โดยการตกด้วยมือที่ความลึก 100-250 เมตร ที่เมือง เจอเนอร์ล ซานโตสมีแพปลาอยู่หลายแห่งด้วยกันนั่นหมายความว่าในแต่ละวันจะมีขนปลาทูน่าขึ้นจากเรือไม่ต่ำกว่า 300 ตันสำหรับเรือเบ็ด

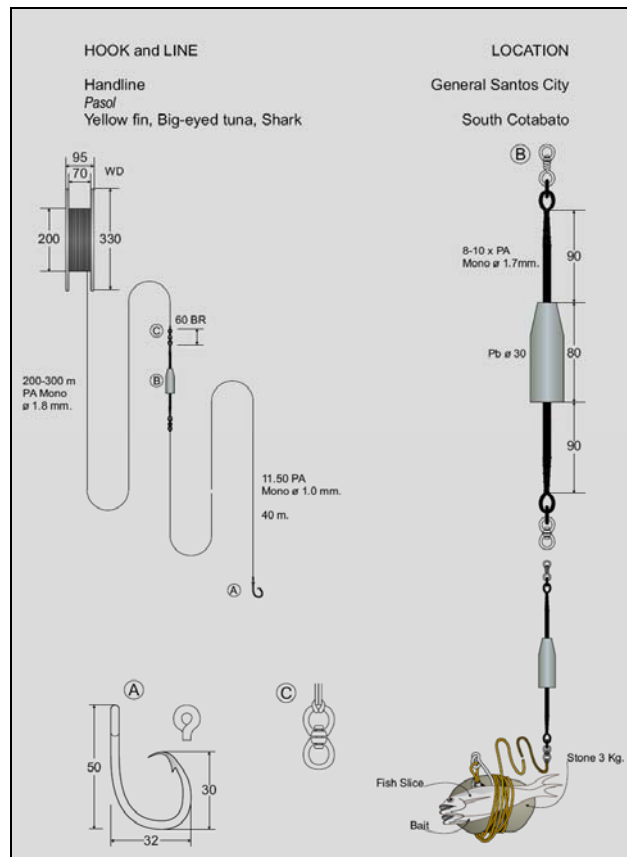
ดังนั้นการทำประมงด้วยเบ็ดตกปลาทวน้ำลึกและกิจกรรมต่อเนื่องของเมืองเจอนอร์ธ ซันโตส จึงเป็นเรื่องที่น่าจะเป็นประโยชน์ต่อการประมงไทยในอนาคต ดังนั้นศูนย์พัฒนาการประมงร่วมกับกรมประมงจึงได้ดำเนินการหาข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเผยแพร่ให้ชาวประมงไทยได้รับทราบและเป็นแนวทางในอนาคตต่อไป โดยมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้

1. พื้นที่ทำการประมง

พื้นที่ในการทำประมงเบ็ดตกปลาทวน้ำของเรือจากเมืองGeneral Santos จะอยู่ห่างจากฝั่งตั้งแต่ 40 ไมล์ไปจนถึง 300ไมล์ทะเลทั้งในประเทศฟิลิปปินส์และในประเทศอินโดนีเซียโดยอาศัยแพลตฟอร์มปลาชนิดประจำที่ของเรือประมงอวนล้อมเป็นที่หมาย พื้นที่ในการทำประมงเบ็ดตกปลาจะครอบคลุมพื้นที่ในทะเลชิลีเบสมากกว่า 48,000 ตารางไมล์ในระดับความลึกตั้งแต่ 2500 เมตรไปจนถึงมากกว่า 5000 เมตร โดยบริเวณดังกล่าวเป็นบริเวณที่เป็นแนวการเคลื่อนที่อพยพของฝูงปลาทวน้ำ ในบริเวณดังกล่าวจะมีแพลตฟอร์มปลาชนิดประจำที่(Fix FAD หรือ Fix Payao)อยู่มากกว่า 10000 แพ

2. โครงสร้างเบ็ดตกปลา

โครงสร้างของเบ็ดประกอบด้วย

2.1. ตัวเบ็ด

เบ็ด Circle Hook ขนาด เบอร์ 9-10 ชนิดมีห่วง (eye) สำหรับผูกเบ็ด ทำจากโลหะชุบกันวาไนท์หรือ สแตนเลส

2.2. สายเบ็ด ประกอบด้วย

1.1 สายเบ็ด สายไนลอน **monofilament** ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 ม.ม. ต่อเข้ากับตัวเบ็ดมีความยาว 40 เมตร ซึ่งปลายด้านหนึ่งจะผูกกับตัวเบ็ด ส่วนปลายอีกข้างหนึ่งจะต่อกับลูกหมุนของตะกั่วถ่วง

1.2 สายหลัก สายไนลอน **monofilament** ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1.8 ม.ม. ความยาวไม่น้อยกว่า 200 เมตรต่อกับสายเบ็ดที่มีตะกั่วถ่วงที่อยู่ระหว่างสายทั้งสอง

2.3. ตะกั่วถ่วง

เป็นตะกั่วหล่อเป็นรูปทรงกระบอก ปลายมน ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 3 ซม. ยาวประมาณ 7.5 ซม. มีรูตรงกลางสำหรับร้อยสายเชื่อมให้ผ่านหัวท้ายเพื่อทำเป็นห่วงต่อสายไนลอนทั้งสองขนาดเพื่อให้เป็นสายเดียวกัน ดังรูป ตะกั่วมีน้ำหนักประมาณ 0.5 กก

2.4 ลูกหมุน (Swivel)

เป็นลูกหมุนที่ทำจากทองเหลืองหรือเหล็กที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางของเหล็กที่ใช้ประมาณ 2 ม.ม. ห่วงมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 9 ม.ม. จะผูกติดที่ตะกั่วถ่วงทั้งสองข้างและถูกผูกเชื่อมต่อระหว่างสายเบ็ดทั้งสองขนาดที่กล่าวมาเพื่อเป็นการป้องกันการเป็นเกลียวของสายเบ็ดในระหว่างตกปลา

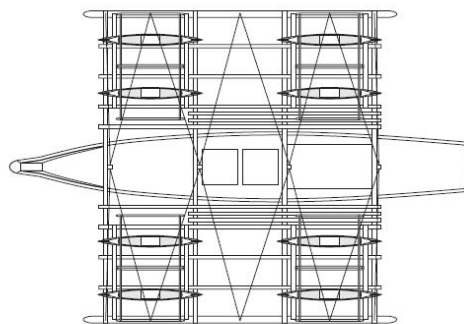
2.5 หินถ่วงสายเบ็ด

หินแม่น้ำที่มาจากภูเขาไฟขนาดน้ำหนัก 0.5-1.0 ก.ก. ใช้สำหรับผูกสายเบ็ดเป็นการชั่วคราวเพื่อให้สายเบ็ดจมน้ำอย่างรวดเร็วหลังจากปล่อยสายเบ็ดลงน้ำ แต่ละเที่ยวจะนำหินไปประมาณ 10,000 ก้อน

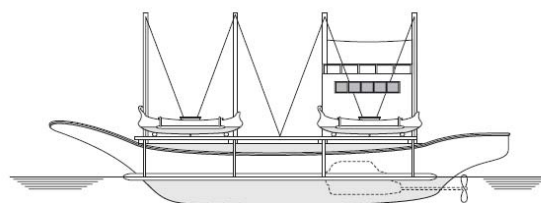
3. เรือประมง ประกอบด้วย เรือแม่และเรือเล็ก

เรือแม่ ราคาประมาณ 3-5 ล้านบาท หรือ 62500-104166 เหรียญสหรัฐตามขนาดเรือ

เป็นเรือประมงที่มีเปลือกเรือทำด้วยไม้อัดเคลือบไฟเบอร์กลาส หรือ ทาด้วยสีEpoxy เพื่อป้องกันการซีมของน้ำทะเลมีความยาวตลอดลำระหว่าง 20-30 เมตร กว้าง 3-5 เมตร เสริมด้วยอุปกรณ์การทรงตัว (Outrigger boat) มีลักษณะเป็นคาน (Beam) ไม้เนื้อแข็งขนาด 6x6 นิ้ว ยื่นออกไปจากกาบเรือทั้งสองด้านๆ ละประมาณ 5 ถึง 6 เมตร ตลอดความยาวของเรือจะติดตั้ง beam จำนวน 5-6 beam โดยจัดให้ห่างกันช่วงละประมาณ 1.5 ถึง 2.0 เมตรและเสริมความแข็งแรงด้วยการผูกโยง beam เข้ากับเสากระโดงเรือที่ติดตั้งเข้ากับตัวเรือบริเวณ หัวเรือ เก่ง ส่วนกลางลำ และท้ายเรือ ที่ปลายของ beam ประกอบด้วยไม้เนื้อแข็งทำมุมประมาณ 135 โดยจัดให้ไม้ดังกล่าวมีความยาวสัมผัสกับผิวน้ำ (1,5 ถึง 2.0 เมตร) เพื่อติดตั้งไม้ไผ่ความยาว 8 ถึง 20 เมตร เป็นอุปกรณ์ลอยน้ำจำนวน 3 ถึง 4 ลำเพื่อเสริมการทรงตัว การติดตั้ง beam เพื่อเสริมการทรงตัวไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานบนดาดฟ้าเรือ ยังเป็นการเพิ่มพื้นที่ปฏิบัติงาน และใช้สำหรับบรรทุกเรือขนาดเล็ก

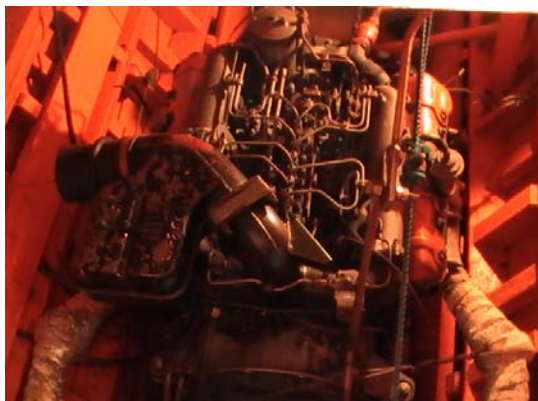
TOPVIEW

SIDEVIEW

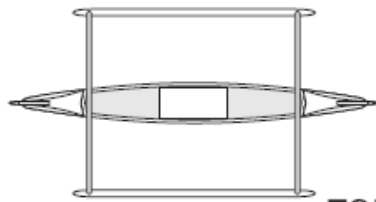

เครื่องยนต์เรือ นิยมใช้เครื่องรถยนต์ดีเซล 6-10 สูบ V-8 หรือ V-10 ใช้แล้วมาดัดแปลงเข้ากับเกียร์เรือมีขนาดแรงม้าระหว่าง 250 ถึง 280 แรงม้าสามารถทำความเร็วสูงสุดได้ประมาณ 7 น็อต ไม่มีเครื่องช่วยเช่น เครื่องกำเนิดไฟฟ้า นอกจากปั้มน้ำสำหรับระบายความร้อน และสูบน้ำห้องเรือเท่านั้น ภายในห้องเครื่องไม่มีการติดตั้งถังน้ำมันเชื้อเพลิง เนื่องจากเป็นเรือขนาดเล็ก น้ำมันเชื้อเพลิงจะบรรจุอยู่ในถังพลาสติกสี่เหลี่ยมขนาด 30 ลิตรวางเรียงตามข้างเรือทั้งสองกราบซึ่งจะมีอยู่ประมาณ 100 ถัง

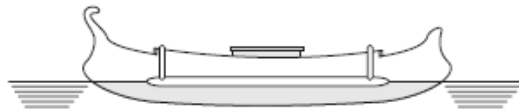

เรือเล็ก ราคาประมาณ 50000 เปโซ หรือ 1000 เหรียญสหรัฐฯ

เรือเล็กสำหรับการประมง มีความยาวตลอดลำเรือประมาณ 4.5-5 เมตร ความกว้างลำเรือ 70-75 เซนติเมตร และมีความลึกจากท้องเรือถึงกราบเรือบนสุดประมาณ 75 เซนติเมตร ตัวเรือมีน้ำหนักโดยรวมประมาณ 100 กิโลกรัม ประกอบด้วย Beam ที่ทำเป็นแขนสำหรับติดตัวถ่วงสมดุลเรือ(stabilizer) มีเส้นผ่าศูนย์กลางขนาด 1.5 นิ้ว (ท่อน้ำ 1 นิ้ว) มีความยาววัดจากกราบเรือข้างละ 1.5 เมตร จำนวน 2 Beam ดัดให้ปลายทั้งสองด้านสัมผัสกับผิวน้ำ ที่ปลายติดตั้งด้วยตัวถ่วงสมดุลเรือ(stabilizer) ที่เป็นไม้ไผ่มีความยาวประมาณ 2-2.5 เมตร เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 10 เซนติเมตร ทอดขนานกับตัวเรือ เพื่อเสริมการทรงตัว

TOPVIEW

SIDEVIEW

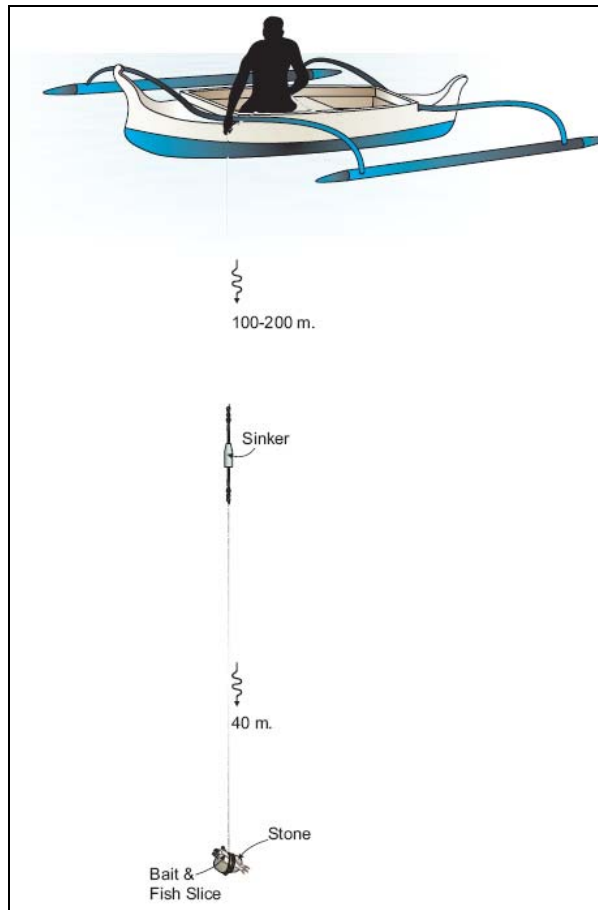
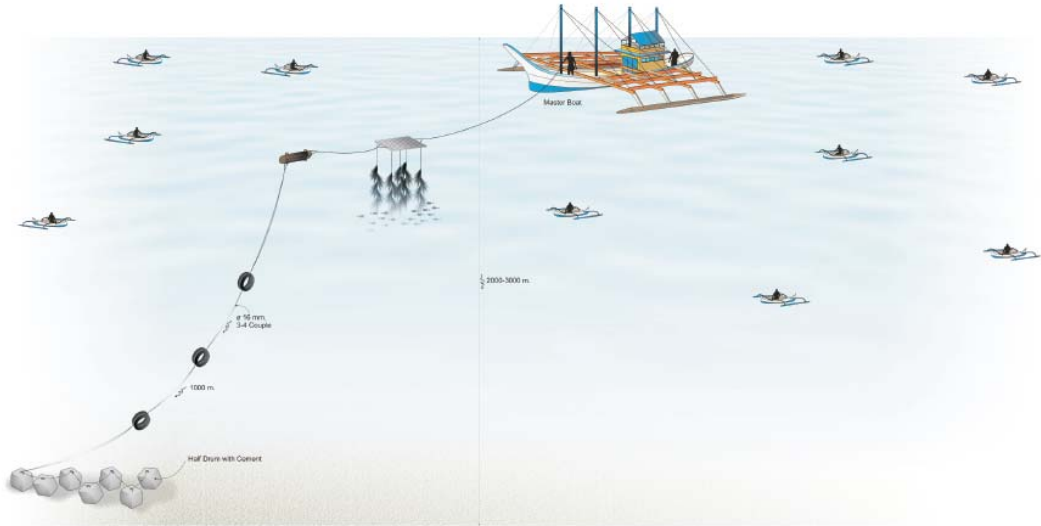

เครื่องยนต์ เป็นเครื่องยนต์แก๊สโซลีน 4 จังหวะ ขนาด 10-15 แรงม้า นิยมใช้เครื่อง Honda หรือ Kawasaki ติดตั้งเข้ากับแท่นเครื่องบริเวณกลางลำ ต่อเข้ากับเพลาลิ้นผ้าศูนย์กลาง 3/8 นิ้ว ใช้ใบจักรขนาด 2 ใบพัด

เส้นผ่าศูนย์กลางขนาด 6 นิ้ว เป็นอุปกรณ์ขับเคลื่อนพร้อมกับอุปกรณ์ควบคุมหางเสืออย่างง่ายเป็น อุปกรณ์ช่วยในการควบคุมเรือ

วิธีการทำการประมง

เรือแม่จะออกเดินทางจากเมืองGeneral Santos ประมาณ 2 วัน 2 คืน เพื่อหาฝูงปลา บริเวณแพลอปลา ประจำที่(Fix FAD or Fix Payao) ที่เรืออวนล้อมวางไว้ในทะเล Celebes ซึ่งห่างจากชายฝั่งตั้งแต่ 40 ไมล์ไปจนถึงมากกว่า 200 ไมล์ เรือแม่จะผูกติดกับ payao แล้วทำการปล่อยเรือเล็กออกไปทำการตกปลา การทำการประมงจะเริ่มตั้งแต่ 0500-1800 น. และกลับมาพักที่เรือแม่ และในเวลากลางคืนที่เรือแม่จะทำการตกปลาอันได้แก่ ปลาทูน่าขนาดเล็ก ปลาหมึก ปลาทูแขก เพื่อนำมาใช้สำหรับเป็นปลาเหยื่อสำหรับตกปลาทูน่าน้ำลึกในเวลากลางวัน เนื่องจากปลาอยู่ในระดับความลึกตั้งแต่ 100 เมตรลงไปจึงจำเป็นต้องใช้ก้อนหินน้ำหนักประมาณ 0.5-1.0 กิโลกรัม ถ่วงเพื่อให้เบ็ดถึงระดับความลึกที่ต้องการได้รวดเร็ว เมื่อถึงระดับความลึกที่ต้องการชาวประมงจะกระตุกสายเบ็ดเพื่อให้ก้อนหินหลุดและตกลงสู่พื้นทะเล ในการตกปลาจะตกในระดับความลึก 100 เมตรซึ่งถ้าไม่มีปลากินเบ็ดก็จะนำขึ้นมาผูกหินใหม่และหย่อนสายให้ลึกมากกว่าเดิมซึ่งเป็นการสุ่มว่าปลาจะอยู่ที่ระดับความลึกเท่าใดบางครั้งอาจหย่อนสายลึกถึง 250 เมตร เพราะทั้งเรือแม่และเรือเล็กไม่มีเครื่องมือหาฝูงปลา(Fish Finder, SONAR)ทำให้ไม่ทราบว่ามีบริเวณpayao มีฝูงปลาอยู่ที่ระดับความลึกเท่าใด เมื่อถึงแหล่งทำการประมง เรือเล็กจะแล่นออกไปทำการประมง ถ้าละ 1 คน หรือในบางลำอาจใช้ 2 คนห่างจากเรือแม่เป็นระยะ 5-7 ไมล์(ระยะทางที่แน่นอนไม่อาจทราบได้เพราะไม่มีเครื่องRADAR สำหรับจับเป้า ในเรือเล็กจะมีเครื่องมือเดินเรือเพียงอย่างเดียวคือเข็มทิศเป็นเครื่องนำทางไม่มีเครื่องมือสื่อสารใดแม้แต่ไฟฉายก็ไม่มี เมื่อจับปลาได้เรือเล็กจะแล่นกลับมายังเรือแม่เพื่อนำปลามาเก็บบนเรือ โดยผู้ที่จับปลาได้ต้องทำเครื่องหมายที่ปลาและต้องดูแลปลาที่เก็บในระวางเองเพราะเกี่ยวข้องกับคุณภาพและน้ำหนักปลา ซึ่งหมายถึงเงินที่จะได้จากส่วนแบ่งการขายปลา ถ้าหากวันนั้นจับปลาได้น้อยก็จะทำการแล่นไปหา payao ตัวใหม่เพื่อทดลองตกอีก บางครั้งที่payao จะมีเรือแม่ผูกอยู่ถึง 3 ลำ นั่นก็หมายความว่า จะมีเรือเล็กไม่น้อยกว่า 30 ลำ

เหยื่อปลา

จะใช้ปลาทุ่นขนาดเล็กหรือปลาหมึกหรือปลาทุ่นแขกที่จับได้ในเวลากลางคืนซึ่งอาจจะยังไม่ตายเกี่ยวเบ็ดและมัดที่ก้อนหินพร้อมทั้งมัดปลาเป็นชิ้นมัดรวมกับก้อนหินด้วยเพื่อดึงดูดปลาทุ่นมาให้มากินเบ็ดที่เกี่ยวข้องเหยื่อไว้

ในการออกเรือแต่ละครั้งใช้ลูกเรือประมาณ 18-24 คน ประกอบด้วย ใต้กง ช่างเครื่อง และลูกเรือระยะเวลาออกทะเลโดยรวมประมาณ 24 วัน(สำหรับเรือขนาดใหญ่อาจออกทะเลนานถึง 40 วันถ้าหากจับปลาได้น้อย เช่นจับปลาได้เพียง 90 ตัวในการออกทะเล 40 วัน) ทั้งนี้จะใช้เวลาในการเดินทางไปกลับประมาณ 4-5 วัน มีระยะเวลาในการทำประมง 17-19 วัน จับสัตว์น้ำได้ประมาณ 80-200 ตัว ขนาดระหว่าง 30-60 กิโลกรัม

การจัดเก็บทุ่นบนเรือ เรือแม่จะมีห้องดองปลา ด้วยระบบทำความเย็นแบบน้ำทะเลผสมกับน้ำแข็งประมาณ 3-4 ห้องมีลักษณะตามรูปห้องเรือคือเป็นรูปตัว V พื้นสีเหลี่ยม สามารถเก็บปลาได้ 10-15 ตัน ห้องเก็บปลาจะบุฉนวนกันความร้อนโดยใช้แผ่นโฟมสำเร็จสอดระหว่างเปลือกเรือด้านในและผนังห้องเก็บปลา ชาวประมงนิยมเก็บรักษาแบบใช้น้ำทะเลผสมกับน้ำแข็งตลอดระยะเวลาทำการประมง โดยจะมีการเปลี่ยนถ่ายน้ำ 2-3 วัน/ครั้ง ปกติชาวประมงจะใช้น้ำแข็งก้อน ขนาดก้อนละ 120 กิโลกรัม ประมาณ 150 ก้อน หรือขนาดก้อนละ 50 กิโลกรัม ขนาด 200 ก้อน ไม่มีเครื่องสับน้ำแข็งทำให้ต้องใช้น้ำแข็งขนาดใหญ่ การถ่ายเทความเย็นจึงไม่ดีเท่าที่ควร ทำให้มีทุ่น่า 3 เกรด A 5%, B และ C รวม 90%

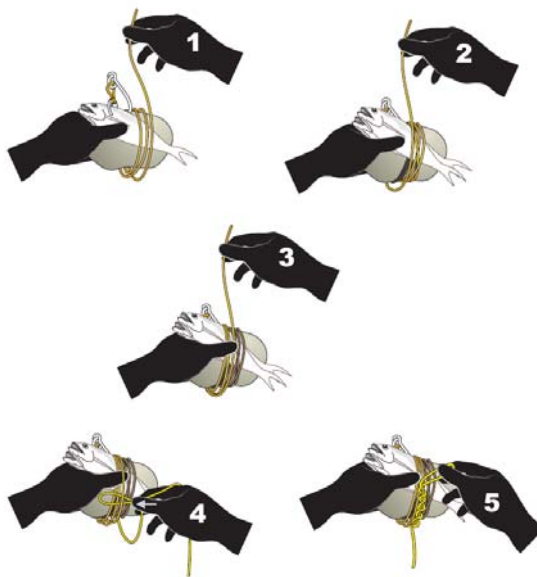

วิธีการผูกหินด้วยสายเบ็ด

มี 2 วิธีคือ

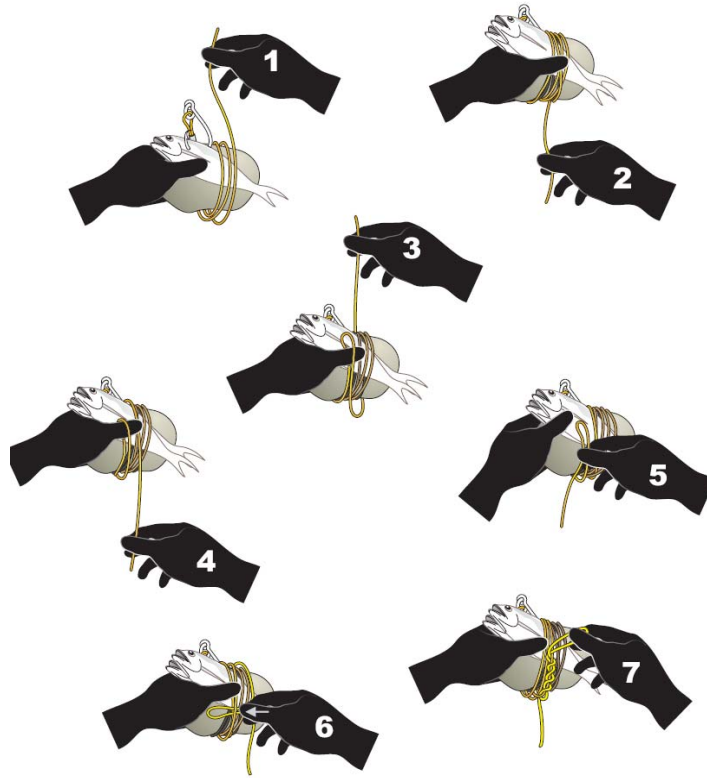
1. ผูกแบบม้วนทางเดียว

จะทำการแนบตัวเบ็ดที่ได้เกี่ยวเหยื่อแล้วที่หินแล้วทำการม้วนสายเบ็ดรอบหินทับรอบเบ็ด3-4 รอบ แล้ววางขึ้นปลาแล้วทับสายเบ็ดที่ม้วนรอบหินอีก3-4 รอบซึ่งสามารถวางขึ้นปลาแล้วและพันได้หลายชุด หลังจากนั้นให้ม้วนทับนิ้วโป้ง 1 รอบหลังจากนั้นทำห่วงพันรอบได้สายที่ทับนิ้วโป้ง ประมาณ 3-4 รอบแล้วทำการดึงสายที่ม้วนรอบหินให้ตึงเรียบร้อยแล้วจึงทำการโยนหินลงน้ำโดยไม่ทำให้สายตึง

จนกว่าจะถึงระดับความลึกที่ต้องการจึงกระตุกสายเบ็ด หินจะหลุดแล้วจะทำให้ปลาเหยื่อมีการ
ลอยตัวตามกระแสน้ำ และกระแสลมที่พัดเร็วเล็กให้ลอยไป

2. ผูกแบบม้วนย้อนกลับ

วิธีนี้คล้ายวิธีแรกแต่จะไม่ม้วนทับนิ้วโป้งแต่จะสอดเข้าใต้นิ้วโป้งแล้วม้วนย้อนขึ้นใต้นิ้วโป้ง
ทางด้านบนแล้วม้วนกลับสวนทางจากที่ม้วนไว้ให้กลับมาบรรจบที่นิ้วโป้งซึ่งจะทำให้เกิดเป็นห่วงตรง
นิ้วโป้งแล้วทำการนำห่วงที่เกิดขึ้นพันสอดรอบสายรอบสุดท้ายที่พันรอบหินประมาณ 3-4 รอบแล้วทำ
การดึงให้ตึงแล้วทำการหย่อนลงน้ำเช่นเดียวกับวิธีแรก

โครงสร้างแพล่อปลาชนิดประจำที่(Fix FAD or Fix Payao)

ประกอบด้วย

1..แพล่อปลาผิวน้ำ ทำจากไม้ไผ่ผูกรวมกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมผูกติดกับทุ่นลอยน้ำที่ทำจากเหล็กม้วน ใต้แพจะมี
ใบลานหรือใบตาลผูกห้อยอยู่ แพมีขนาดกว้างและยาวไม่ต่ำกว่าด้านละ 3 เมตร ไม้ไผ่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางไม่
น้อยกว่า 10 เซนติเมตร ตัวแพจะมีโครงเหล็กเพื่อเสริมความแข็งแรง ท่อที่ใช้ทำโครงเหล็กมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง
4 เซนติเมตร

2. ท่อนเหล็กลอยน้ำ มีลักษณะรูปทรงกระบอกมนหัวท้ายขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 100 เซนติเมตร ยาวประมาณ 3.0-3.5 เมตร ภายในบรรจุโฟมแทนที่อากาศเพื่อกันน้ำเข้า บริเวณใกล้หัว ท้ายของท่อนจะมีห่วงเหล็กสำหรับผูกแพและเชือกสายสมอตีติดอยู่ประมาณ 3-4 ห่วง ห่วงมีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยม ห่วงมีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยม ห่วงสำหรับผูกเชือกและแพจะมียางรัดจักรยานยนต์ใช้แล้วจำนวน3-4 ห่วงร้อยรวมไว้เพื่อกันการกระชากเชือกขาดอันเนื่องมาจากสภาพท้องทะเล

3. เชือกสมอ ทำด้วยเชือกโพลีเอสเตอร์ลิน(PE) ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 16-18 ม.ม. ทบกัน 3-4 ทบถูกพันรวมกันเป็นระยะๆด้วยเชือกขนาดเล็ก มีความยาวมากกว่าความลึกของน้ำที่ทำกรวางแพประมาณ 1000 เมตร เช่น ความลึกน้ำทะเล 3000 เมตร ความยาวเชือก 4000 เมตร เป็นต้น เชือกจะมีความยาวช่วงละ 1000 เมตรแล้วต่อกันด้วยยางรถยนต์ใช้แล้ว 3 เส้นผูกรวมกันโดยบริเวณที่ต่อเชือกแต่ละด้านจะมีห่วงคลายหรือลูกหมุน(swivel) เป็นตัวต่อเชือกเพื่อป้องกันไม่ให้เชือกเป็นเกลียว ปลายเชือกที่ต่อกับสมอจะมี ห่วงคลายต่อไว้เพื่อกันการตีเกลียวของเชือก

4. ยางรถยนต์ใช้แล้ว ชุดละ 3 เส้น ผูกรวมกันสำหรับต่อเชือกสายสมอทุกๆ 1000 เมตร ที่ตัวยางจะมีห่วงคลายสองชุดอยู่ตรงข้ามกันสำหรับต่อเชือกสายสมอ

5. สมอ ทำจากซีเมนต์หล่อ โดยใช้ถังกลมรูปทรงกระบอกขนาดความจุ 200-300 ลิตรผ่าครึ่งถึงเป็นแบบ จำนวน 7 ก้อน มีน้ำหนักก้อนละประมาณ 400-500 กิโลกรัม จะมียางรถยนต์ใช้แล้วตัดขอบใส่ในถังขณะหล่อแบบเพื่อใช้เป็นห่วงผูกเชือก

ค่าใช้จ่ายและรายได้

ค่าใช้จ่าย

ลำดับ ที่	รายการ	จำนวน	ราคา(เปโซ)
1	น้ำมันดีเซลเรือแม่	2500 ลิตร	110000
2	น้ำมันดีเบนซินเรือเล็ก	1200 ลิตร(10 ลำ)	48000
3	หิน	10000 ก้อน	7000
4	น้ำแข็ง	120 กก/150 ก้อน	21000
5	เสบียง	24 วัน	20000
6	อื่นๆ		2000
	รวมเป็นเงิน		208000

รายรับ

เรือสามารถจับสัตว์น้ำได้เฉลี่ย 120 ตัวต่อเที่ยว น้ำหนักเฉลี่ยตัวละ 50 กก. เป็นปลาเกรด A จำนวน 5% ปลาเกรด B และ C จำนวน 90% ปลาเกรดต่ำกว่า เกรด C จำนวน 5%

เกรด	จำนวน	ราคา/กก	จำนวนเงิน
A	300	390	117000
B	2700	280	756000
C	2700	210	567000
<C	300	120	36000
	รวมเป็นเงิน		1476000

หักรายได้จากการขายปลาให้คนประจำเรือจำนวน 25% จำนวน 369000 เปโซ เหลือรายได้เป็นเงิน 1107000 เปโซ เมื่อหักค่าใช้จ่ายอื่นแล้วจะได้เป็นกำไรต่อเที่ยวเรือเป็นจำนวนเงิน 899000 เปโซหรือเท่ากับ18729 เหรียญสหรัฐฯ
